

TKP'LİLERİN SESİ

Vardık, varız, var olacağız!

Sayı: 14

TKP Üyeleri'nin yayın organıdır

Şubat- Mart 2014

ROSA LUXEMBURG

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlandığı bu ayda doğan, büyük devrimci kadın Rosa Luxemburg'a ayırdığımız bir sayfa ile anmak istiyoruz.

5 Mart 1871 de Rusya Polonyası'nda bir Yahudi ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Rosa Luxemburg, genç yaşlarda politikaya ilgi duydu ve işçi hareketlerine katıldı. Tutuklanma ihtimaline karşı sınırı geçip 1889 da İsviçre'ye kaçtı. Zürih üniversitesinde doğa bilimleri, ekonomi ve siyaset okudu, doktora derecesi aldı. Burada özellikle Rus ve Polonya'lı devrimcilerle teması oldu. Jogiches ve Marchewski ile birlikte, milliyetçi bir yapıya sahip Polonya Sosyalist Partisi'ne karşı enternasyonalist görüşte olan Polonya ve Litvanya Sosyal Demokrat Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı. Gustav Lübeck ile formalite evliliği yapması neticesinde Alman vatandaşlığına geçip Berlin'e yerleşti ve hemen Alman Sosyal Demokrat Partisine (SDP) girdi. Bir yandan işçiler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütürken, partinin yayın organlarında da görev aldı. Kısa sürede hem partide hem de 2.Enternasyonal içinde sivrildi.

(Devamı 6'da)

YEREL SEÇİMLER VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

İçine girdiğimiz yerel seçim süreci başlayan seçimler maratonunun ilk etabını oluşturuyor. Seçim propagandasında çalışmalarını eş zamanlı başlayan iktidar koalisyonundaki çözülme işbirlikçi otokrat Erdoğan'ın kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesi süreci olarak da yaşanıyor.

(Devamı 2'de)

**HDP'NİN SEÇİMLERE ÖZGÜRCE
KATILMA HAKKINI EN ÖNDE
KOMÜNİSTLER SAVUNMALIDIR**

(Sayfa 3'de)

DİSK'İN 47. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VE İŞÇİ- SENDİKAL HAREKETİN KRİZİ

(Sayfa 11'de)

(Baştarafı 1'de)

YEREL SEÇİMLER VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

Rüşvet ve yolsuzluğun sadece dört bakanla sınırlı olmadığı Erdoğan ve ailesinin de bu kirli sürecin merkezinde yer alıyor olmasının açığa çıkması ile seçim sürecinin yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir. Daha seçim süreciyle ilgili değerlendirmemizde iktidarın geriletilmesi, politik hegemonyanın AKP'nin elinden alınmasıyla sınırlıydı. Yeni politik durumda sadece iktidarın geriletilmesi, politik hegemonyanın AKP'nin elinden alınmasıyla yetinilmeyecek bir keskinlikte yaşanıyor olması işçi sınıfımız ve emekçi halk muhalefetinin önüne yeni görevler koyuyor.

Sertleşen ve keskinleşerek işbirlikçi otokratik iktidarın hızla toplumsal tabanının erimesiyle karakterize olan sınıf savaşımı yerel seçim süreciyle birleşerek ilerliyor. Emekçi yığınların yer yer kendiliğinden tepkileriyle ortaya çıkan iktidar karşıtı yığın eylemleri, çok daha geniş yığınların sessiz tepkileriyle çok geniş bir iktidar karşıtı muhalif yığın gücü yaratıyor. Buna ek olarak ülkenin batısını saran kitlesel protestolara bu güne kadar mesafeli duran Kürt ulusal demokratik hareketi ve onun siyasal partilerinin

de değişen söylemini ilave etmek gerekiyor. BDP eş genel başkanlarının son açıklamalarında belirttikleri ise, böylesi kirli bir iktidarla temiz bir barışın yapılamayacağını anlaşılmış olması söylemi bize,ülkeyi saran demokratik tepkilerle ülkenin doğusunun da katılacağını sinyallerini veriyor. Bu birleşme ise, ülkemizi ilerici halktan yana barışsever ve eşitlikçi bir iktidara götürerek sosyalizmin kapısını aralayacak işçi sınıfımız ve emekçi halk güçleriyle Kürt ulusal demokratik hareketinin savaş birliği anlamına geliyor.

Ortaya çıkan ses kayıtlarıyla yaptıkları rüşvet ve yolsuzlukları ortaya dökülmesi üzerine işbirlikçi Erdoğan çareyi çıplak bir otoritarizmde görüyor. Parlamenta sevk ettiği son yasa tekliflerinin tümü bu amaca yöneliktir. Toplumsal meşruiyetinin kaybeden ve kurtuluşu açık baskı rejiminde gören gerici otokrat Erdoğanın geriletilmesi artık geride kalmış bir siyasal hedefdir. Sürecin bir önceki evresinin hedefi olan bu hedefle yetinmek geldiğimiz noktada Erdoğansız bir AKP iktidarını kabul etmek, onun Çankaya noterliğinden başka bir işlevi olma-

yan Gül ile devam etmeyi kabul etmek anlamına gelecektir. Bu ise cemaatin hedefinin arkasına tüm toplumsal muhalefetin eklenmesinden başka bir şey değildir.

Ortaya çıkan yeni durumu da dikkate alarak başlayan yerel seçim çalışmalarını işbirlikçi otokratik AKP iktidarının alaşağı edilmesi hedefiyle bağlamak, seçim sandığına gözlerini diken yığınların gözlerini iktidar hedefiyle alanlara yöneltmek, kendi öz deneyimleriyle öğrenmelerini sağlamak için eyleme yönlendirmek gerekiyor. TKP Üyeleri, partilerinin halen yasaklı olmasının getirdiği olumsuzluğu yarı legal çalışma yöntemleri ile geçersiz kılarak diğer legal partilerdeki yoldaşları ile birlikte üstlerine düşen görevleri yerine getiriyor. Komünistler bazı yerelerde sağlanan birlikte seçime girme deneyimlerinin yerellerle sınırlı kalmasının içine girdiğimiz süreçle uyumlu olmadığını aslında bu deneyimin ülkenin bütününe yayılması gerektiğinin altını çiziyor. Ayrıca Türkiye Kürdistanındaki illerde Kürt ulusal demokratik hareketi ve onun siyasal partileri ile birlikte bu çalışmanın ge-

nişleyerek ülkenin her seçim bölgesini kapsamasının önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirmenin ana kaldıracı olacağına unutulmaması gerektiğinin altını çiziyor. Bütün sosyalist partiler ve hareketleri bir kere daha sorumlu davranmaya, güçlerini birleştirmeye çağırmayı komünist sorumluluğunun gereği olarak görüyor.

Komünistler içine girdiğimiz bu yerel seçim sürecinde işbirlikçi iktidarın siyasal meşruiyetini kaybetmiş olduğu gerçeğini dikkate alarak değerlendirecek, sosyalist parti ve çevrelerin ortak aday çıkardıkları her seçim çevresinde belirlenen ortak adayların başarısı için çalışacak, böylesi aday belirlemelerinin yapılamadığı her seçim çevresinde ilerici, demokrat, barışsever, anti emperyalist, eşitlik ve özgürlük yanlısı, sosyalist adayları parti farkını dikkate almaksızın destekleyerek başarıları için çalışacaktır. Komünistler yığınlar içerisindeki çalışmalarını yerel seçim süreciyle sınırlı tutmayacak aksine yerel seçim sürecinin verdiği imkanla yığınları işbirlikçi otokrat Erdoğan iktidarına karşı alanlara yöneltecek meşruiyetini kaybeden iktidarın alaşağı edilmesi için ayağa kalkan yığınların içinde ve önünde olmağa devam edecektir.

Komünistlerin hedefi iktidarın geriletilmesiyle sınırlı olmayıp alaşağı edilmesiyle hedefine ulaşmış olacaktır.

HDP'NİN SEÇİMLERE ÖZGÜRCE KATILMA HAKKINI EN ÖNDE KOMÜNİSTLER SAVUNMALIDIR

Ülkemizin içine girdiği seçimler maratonu sürecinin arifesinde siyasal hayatımıza yeni bir parti katıldı. Kürt ulusal kurtuluş hareketinin ülkenin batısındaki güçlerinin ana kurucu kadrolarını oluşturduğu ve ona eklenen kimi sosyalist parti ve çevrelerle kimlik temelinde politika yapan bazı toplumsal çevrelerin katılımıyla oluşan bu hareket öncesinde HDK adıyla var oldu. Sonrasında ise, Abdullah Öcalan'ın isteğiyle siyasal parti haline gelerek yerel seçimlere katılma hakkını elde etti. Parlamentodaki kimi BDP parlamenterlerinin ve "bağsız" parlamenterlerin de katılımıyla parlamentoda da temsil edilen HDP ülkenin diğer partileri kadar yasal ve meşru bir örgütlenme olarak çalışmalarını sürdürmektedir.

Komünistlerin, TKP Üyelerinin, gerek HDK gerekse HDP konusundaki görüşleri daha önceki sayılarımızda belirtildiği gibi açıktır. Komünistler kimlik temelinde politika yapmayı programatik zemini olarak kabul eden böylesi bir parti içerisinde olmayı doğru bulmamıştır. Bu örgütlenmeyi Kürt ulusal kurtuluş hareketi karşısında boyun eğen ülkemiz sol hareketinin kimi çevrelerinin örgütlenmesi olarak değerlendirmişlerdir. Temel programatik yaklaşımları sınıfsız ve sınırsız bir ülke ve dünya olan komünistler ücretli emek sömürsünün son bulmasıyla yani emeğin özgürleşmesiyle ancak gerçek bir özgürlüğün kazanılabileceğini savunurlar. Bunun için ise işçi sınıfının kurtuluşunu eksen alan bir politik savaşımın verilmesi gerektiğini savunurlar ve Kürt ulusal sorununun çözümünün ülkenin en temel sorunu olarak ele alan ve ancak bu sorunun çözümü temelinde ülkenin diğer tüm sorunlarının çözüleceğini savunan HDP politikaları ve programı ile ayrışır. Ancak bu ayrışma komünistlerin HDP gibi parti ve toplumsal çevreleri temel politik bağlaşıklar arasında görmesini engellemez .

HDP yerel seçimlere katılma hakkını elde etmiş bir yasal parti olarak seçim ça

lişmalarını sürdürmektedir. Ancak son günlerde ortaya çıkan kimi kirli operasyonlar HDP nin özgür bir seçim çalışması yapmasını engellemekte dahası HDP adaylarını ciddi bir can güvenliği sorunuyla karşı karşıya bırakmaktadır. Önce Urлада sonrasında Aksaraydakive Ordu'da devam eden linç girişimleri ülkemizdeki CHP' den MHP' ye uzanan milliyetçiliğin işbirlikçi AKP' nin de el altından devlet olanaklarıyla göz yummasıyla organize bir biçimde harekete geçirildiği izlenimini uyandırmaktadır. Seçim özgürlüğünü tehdit etmekte uygulayanların da altında kalacağı daha tehlikeli sonuçların doğmasına yol

açacak provokasyonlar olarak görülmektedir.

Partileri halen yasaklı olan, tarihsel partileriyle yasal siyaset arenasında yer almaları halen yasayla engellenmiş olan komünistler, TKP Üyeleri, seçimler gibi yasal olanakları kullanarak işçi sınıfımız ve emekçi yığınlara açıkça seslenmenin ne denli önemli bir olanak olduğunu en iyi bilenlerdir. Bu nedenle HDP nin seçimlere katılma hakkını, özgürce politika yapma hakkını, HDP nin seçim güvencesini en önde komünistler, TKP Üyeleri savunmalı, HDP ye karşı girişilen provokasyonların geri püskürtülmesinde en önde komü-

nistler siper olmalıdır. Çünkü komünistler bunu yapmakla aslında kendi siyasal özgürlüklerini savunduklarını bilirler. Bağımsız programı ve politikalarıyla memleketin siyasal ortamında yasal politika yapma hakkını elde etmek için savaşımlar veren TKP' nin üyeleri, bu bilinçle hareket etmeli bunu dostlarına toplumsal pratikte eylemli olarak göstermelidirler. İşçi sınıfımızın politik öncü kolunun içine girdiğimiz seçim sürecindeki dikkat noktalarından biri de bu olmalıdır.

(Baştarafı 1'de)

ROSA LUXEMBURG

Marx'ın yanıldığı, sınıf çelişkilerinin keskinleşmek yerine yumuşadığını ve sosyalizme reformlarla ve seçimle iktidara gelerek geçilebileceğini savunan SDP'de reformist kanadın lideri Eduard Bernstein'a karşı 10 bölümden oluşan "Sosyal reform mu devrim mi" yazı dizisini 1900 yılında yayınlıyarak revizyonizme karşı savaş açtı.

Marxizme sadık partinin sol kanadı ve hatta başlarda orta-yolcu Marksistler yaşlı August Bebel ve Karl Kautsky bile onu destekliyordular. Ancak, Polonyalı bir yabancı, bir Yahudi ve hele bir kadın olması (Bebel ondan hep eksik etek diye bahsedirdi) parti içerisinde rahatsızlık yaratıyordu. Hitabetindeki ve yazılarındaki parlak ve etkileyici fikirler ve çıkışlar, onun üstünlük sağlama gayretleri olarak algılanıp, yöneticilerin tepkisini çekiyor, nefret duymalarına neden oluyordu. Bu arada, kitleler arasında yaptığı ajitasyon çalışmaları nedeni ile defalarca tutuklandı ve aralıklarla hapse girdi.

1905 Aralığında Rus Devrim mücadelesine katılmak üzere gizlice Varşova'ya gitti. 2 ay sonra yakın yoldaşı Leo Jogiches ile birlikte tutuklandı. Uzun kürek mahkumiyeti hatta öldürülme tehlikesine karşın SDPPL'İ yoldaşlarının Rus yetkililerini sabotaj ve ölümle tehdit etmeleri karşısında salıverildi ve Almanya'ya döndü. Rus devrimi ve epeydir etkilendiği Belçika'da tekrarlanan genel grevler, Rosa'nın kendiliğinden gelişen kitle eylemlerine verdiği önemi arttırdı. 1906 da yayınladığı "Genel Grev, Politik

Parti ve Sendikalar" yazı dizisi, grevlerin yalnızca ücret artışları için olabileceği, politik içerikli kitlesel grevlerin anarşizmin bir yöntemi olabileceğini ileri süren parti yönetiminin tepkisini çekti. Aynı yılki SDP kongresinde, grevlerin bir silah olarak kullanılması önerisi reddedildi. Kitle eylemlerinin Almanya için uygun olmadığını söyleyen Kautsky'le 1910'da yayınladığı "Teori ve Pratik" yazı dizisi ile polemige giren Luxemburg, onunla bağlarını kopardı. Zafer için örgütlü işçiler olduğu kadar örgütsüz işçilere de ihtiyaç duyulacağını, bilinçlenmenin ve eğitimin en iyi tecrübe edileceği yerin kitle eylemleri olduğunu vurguluyordu. 1911 de yazdığı "Kitle Eylemleri" ve 1913 te yayınlanan "Politik Genel Grev" yazılarında kitle eylemlerinin kendiliğindenliği ile örgüt arasındaki diyalektik bağı ele alır. 1913 te yayınlanan "Sermaye Birikimi" adlı kitabı kapitalizm ve emperyalizm aşamasının analiz edildiği ekonomi politik içerikli çok değerli bir eserdir.

SDP 1907 seçim yenilgisinden sonra daha çok sağa kayd, daha da kötüsü militarizme ve silahlanma politikalarına destek verdi. Yükselen milliyetçilik ikliminde sol kanadı oluşturan devrimci ve enternasyonalistler güç ve etki kaybettiler. Savaş tehlikesini sezen bu grup içinde yeralan Rosa Almanya'da ve uluslar arası platformda savaş karşıtı çabalarını arttırdı. Ancak hem SPD de, hem de 2.Enternasyonalde "yurtseverlik" kisvesi altında şovenizm hakimdi. Rosa bu duruma, Marx'ın sözlerini "işçiler barışta birleşin, savaşta

birbirinizi boğazlayın" şeklinde değiştirdiler diye tepki verdi. Sonunda Alman Parlamentosu, Karl Liebknecht'in red oyuna karşı tümüyle savaşı ve bütçesini onayladı.

Rosa, Karl, Clara Zetkin, Franz Mehring ve diğer sol kanat daha sonra "Spartakist Birliği" adını alacak enternasyonalist grup olarak savaş sırasında karşı propaganda ve faaliyet içerisinde bulundular. Karl askere alındı, Rosa "itaat etmeyin, savaşmayın" çağrısı yaptığından dolayı hapse atıldı. Hapisten çıktıktan sonra 1917 de Spartakistlerle birlikte SDP den kopan sol kanadın kurduğu Bağımsız Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne katılır.

Savaş, SDP ve II. Enternasyonal'in ihaneti Rosa'yı çok etkilemiş ve üretkenliğini azaltmıştı. Fakat Rusya'dan gelen devrim haberleri onun tekrar canlanmasına yol açtı. Şubat Devriminde hapistedir ve devrimin burjuvazinin eline bırakılmaması ve sosyalist devrime dönüştürülmesi yönünde Rus proletaryası ve Bolşeviklere çağrıda bulunur. Ekim devriminden sonra Alman ordularının ve diğer emperyalist güçlerin saldırılarını önlemek için, başta Alman işçi sınıfına ve dünya proletaryasına seslenerek Rus devrimi için genel greve gidilmesini ve enternasyonal destek verilmesini ister. (Rus trajedisi yazısı)

8 Kasım 1918 de hapis haneden çıkar. 3 gün sonra savaş sona erer, Almanya savaşta tükenmiştir ve ülkede devrimci bir durum vardır. Ancak devrimci sosyalist solda bir bütün

ROSA LUXEMBURG

lük ve örgütlülük yoktur. Kiel'de donanma başkaldırması, ancak öndersizdir. Büyük şehirlerde işçi konseyleri kurulmuş, fakat ne yapacağını bilmeyen bağımsız işyeri temsilcilerinden oluşmaktadır. İşçi sınıfının çoğunluğu hala SPD'nin etkisindedir ve sosyal devrimden çok barış ve ekmek istemektedirler.

Rosa ile aynı zamanda Karl Liebknecht de hapisten çıkmıştır ve "Alman Sosyalist Cumhuriyeti"ni ilan etmiştir ancak bu etkili olamamıştır. Birlikte komünistlerin yayın organı olacak "Kızıl Bayrak" gazetesini kurdular ve Alman halkına buradan seslenmeye başladılar. Sosyal demokratlarla devrimin yapılamayacağına kanaat getirdiklerinden Aralık 28-31 de Spartakist Birliği, bağımsız sosyalistler ve Almanya'nın enternasyonalist komünistleri ile birlikte gerçekleştirilen kongre sonrası 1 Ocak 1919 da Alman Komünist Partisini (KPD) yi kurdular. Parti programını Rosa Luxemburg yazdı ve kongreye sundu. Bu kongrede Rosa, o an için yeterli güçleri olmadığını ve işçi sınıfının çoğunluğunu saflarına katmadan sosyal devrime kalkışılmamasını önerdi ancak reddedildi ve kalkışmaya karar verildi.

4 Ocak ta USPD üyesi olan Berlin polis şefi Eichhorn'un SPD hükümeti tarafından görevden alınmasını protesto eden kısmen silahlı yarım milyon Berlinlinin eylemini ve Spartakistlerin içlerinde SPD'nin gazetesi Vorwart binasında olduğu bölgenin işgalini ayaklanma olarak nitel-

yen SPD yöneticileri Ebert ve Scheidemann, işçileri bakanı Noske'den kanlı bir bastırma istedi. "Spartakist Başkaldırısı" olarak tarihe geçen bu devrim dalgası birçok komünist ve devrimcinin zalimce öldürülmesi ile 14 Ocak ta tamamen sona erdirildi. 15 Ocakta Karl Liebknecht ile birlikte Rosa Luxemburg katledildi ve bir kanala atıldı. Aylar sonra bulunan cesedi, devrimcilerin olduğu mezarlığa büyük bir kalabalıkla defnedildi.

Her yıl onbinlerce kişi onu mezarı başında ve kanala atıldığı yerde yaptırılan anıtı önünde anmaktadırlar. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg un öldürülmeleri ilk nazi cinayeti olarak kabul edilmektedirler. Onlar öldükten sonrada Alman Devrim mücadelesi 1923 e kadar devam etti ve başarısız oldu. Yaşasalardı durumu değiştirebilirler miydi, dünya devriminin yolu açılabilir miydi bilinmez ama Alman ve dünya komünist hareketi çok şey kaybetti, Naziler iktidara geldi.

Lenin'in "Devlet ve Devrim" de vurguladığı üzere, burjuvazi hayatta iken nefret ettiği ve zulmettiği büyük devrimcileri öldüklerinden sonra sözde "marxist" hainlerle birlikte ağız birliği etmişçesine yüceltirler ve tahrif ederek kullanmak isterler, İşte Rosa Luxemburg da fikirleri ve yazıları cımbızla ayıklanıp, içeriğinden boşaltılıp, tahrif edilerek Lenin'in karşısına konmak istenmiştir. Ulusal sorun, örgüt işleyişi, proletarya diktatörlüğünün uygulanış biçimi, kitlelerin eylemci gücü gibi konularda kendi

ülkelerinin özgül şartları ve deneyimlerinden kaynaklanan, fikir ayrılıkları olsa bile revizyonizme, şovenizme savaşa karşı hep aynı saflarda yer almışlar, hep aynı inancı paylaşmışlardır. Bazı uygulamaları eleştirse de, Rosa Luxemburg Ekim Devrimini en çok destekleyen, Lenin ve Bolşeviklerin başarılarını öven kişi olmuştur. Lenin ise ölümünden sonra ondan "yanıldı ama o her zaman bir kartaldı" (Alman komünistleri onu hep "devrimin kartalı" diye anarlardı) diye bahsedip, eserlerinin eğitim çalışmalarında kullanılması gerektiğini söylemişti. Onun eserleri bugünün sorunlarını anlamada ve ne yapılması gerektiği konusunda başvurulacak fikirlerle doludur. Ona hala ihtiyacımız vardır.

Aşağıda Rosa Luxemburg'un ölümünden birgün önce yazdığı ve o meşhur "vardım, varım, varolacağım" sloganı ile biten ve "Kızıl Bayrak" ta yayınlanan "Berlin'de düzen sağlandı" başlıklı makalesinden bazı bölümler yer almaktadır:

"Berlin'de düzen sağlandı!" burjuva basını muzaffer bir eda ile işte böyle ilan ediyor. Berlindeki küçük burjuva güruhunun mendillerini sallayarak ve "hurrah" nidaları eşliğinde tezahüratta buldukları Ebert ve Noske ve "muzaffer birliklerin" subayları işte böyle beyan ediyorlar. Alman ordularının şan ve şöhretlerini nasıl hınçla kurtardıkları tarihte daha önce de görülmüştü. Flanders ve Arbonne'a (Belçika) giren Alman birlikleri gibi Vorwarts (SPD gazetesi) binasında bulunan üçyüz Spartakiste karşı zafer

ROSA LUXEMBURG

kazanarak itibarlarını korudular. Muzaffer Alman birliklerinin Belçikaya ilk girdikleri günler ve Liege fatihi General Von Emmich'in başarıları, Berlin sokaklarında Reinhart ve ekürisinin yiğitlikleri yanında sö-nük kalmıştır. Hükümetin gözü dönmüş askerleri Vorwärts binasının teslimi için müzakereye gelen heyeti, dinlemeye bile hacet görmeden tüfeklerinin dipçikleri ile öldürdüler. Duvara dizdikleri esirleri öylesine vahşice katlettilerki kafatası ve beyin parçacıkları her tarafa dağıldı. Bu parlak başarılar varken, Fransız, İngiliz ve Amerikalılar karşısında alınan o aşağılık yenilgiyi kim aklına getirir ki. Şimdi düşman "Spartakist". Berlin subaylarımızın zaferin tadını çıkardıkları yer ve dünya savaşında Ludendorff'un başaramadığı zaferleri şimdi kazanan Noske de başarının generalisi!

Berlin'deki bu son "Spartakist Haftası" ne idi? Bize ne getirecek? Bize ne öğretiyor? Karşıdevrim halen zaferinin sarhoşluğunu yaşarken, savaşın hala ortasında olan biz devrimci proleterler olan bitenin farkına varmalı, olayları ve neticelerini tarihin büyük denektaşında değerlendirmeliyiz. Devrimin kaybedecek zamanı yoktur. Büyük hedefe varırken, zaferler yenilgilerin üzerinden geçer. Uluslararası sosyalizmin savaşçılarının önde gelen görevi, devrimin prensiplerini ve yolunu bilinçli olarak takip etmektir.

Ancak, devrim "savaş"ın yegane yoludur. Tarihin garip bir yasağı olarak nihai zafer bir dizi

"yenilgiler"le mümkün olmaktadır.

Sosyalizmin ve modern devrimlerin tüm tarihi bize neyi göstermektedir? Avrupadaki sınıf savaşımının ilk kıvılcımı olan 1831 Lyon ipek dokumacılarının isyanı ağır bir yenilgi ile bitti; İngiltere'deki Çartist hareket yenilgiye uğradı; 1848 Haziranında Paris proletaryasının ayaklanması şiddetle bastırıldı; Paris Komünü kötü bir yenilgi ile sonlandırıldı. Bugüne kadarki devrimci savaşım sözcüğüne sosyalizme giden yol şiddetli yenilgilerle döşenmektedir. Ancak, aynı zamanda adım adım ve şaşmadan tarih nihai zafere doğru ilerlemektedir. Bu yenilgiler olmasa bugün biz nerede olurduk ki, onlardan tarihi tecrübeler, güç, anlama ve idealizm çıkardık. Bugün proletaryanın son savaşına doğru ilerlerken, bu yenilgilerden oluşan temel üzerinde durmaktayız. Her biri bize güç ve kavrama yetisi kattığı için onların birisi olmaksızın yapamayız.

Devrimci mücadele parlamenter mücadelenin anti-tezidir. Son kırk yıldır parlamenter "zaferler" dışında hiçbir şey yapmadık. Pratikte zaferden zafere koştuk. Ve 4 Ağustos 1914 (Almanya'nın savaşa girişi) tarihsel deneyimi ile yüzleştiğimizde, neticenin müthiş bir politik ve ahlaki yenilgi, müthiş bir bozgun ve bir çürüme olduğunu gördük. Bugüne kadar devrimler bize yenilgi dışında bir şey vermedi. Ancak bu önlenemiyen yenilgiler, gelecekteki nihai zaferin garantisi üzerine

garantisini biriktirmektedir. Ancak bir şartla. Her bir yenilginin neden gerçekleştiği sorusunun cevaplanmasıyla. Yenilgi yaşandı, çünkü kitleleri ileriye götüren savaşa enerjisi, olgunlaşmamış tarihsel koşullar duvarına mı çarptı, yoksa kararsızlık, bocalama ve yetersiz iradenin kendisi mi devrimci güdüyü zayıflattı?

"Spartakist Haftası" yenilgisi bu tarihsel sorunun ışığında nasıl görülebilir. Bu azmış kontrol edilemeyen devrimci enerjinin yeterince olgunlaşmama duvarına çarpması mı, yoksa zayıf ve kararsız bir eylem mi?

Her ikisi de. Sıkıntı çifte karakterli. Bir yanda Berlin'li kitlelerin güçlü, kararlı ve agresif saldırısı, diğer yanda kararsız, yarı-gönüllü isteksiz Berlin liderliği arasındaki çelişki son sahnenin belirleyicisidir. Liderlik başarısız oldu. Yeni liderlik kitleler tarafından ve kitlelerin içinden doğacaktır. Kitleler hayatı önemlidir. Onlar, kesin devrimci zaferin üzerine inşa edileceği temeldir. Kitleler uluslar arası sosyalizmin şanını ve gücünü simgeleyen zincire, bu yenilgiden eklenecek bir halka çıkarmayı becereceklerdir.

"Berlin'de düzen sağlandı!". Sizi aptal yalakalar! Sizin "düzen"iniz kumun üzerine oturuyor. Yarın devrim yine yükselecek ve size korku salacak trampetleri ile haykıracak

"vardım, varım, varolacağım"

UKRAYNA' DAKİ KRİZ VE GÜNDEME DAİR KOMÜNİST PARTİSİ AÇIKLAMASI

Ukrayna Komünist Partisi son yapılan parlamento seçimlerinde yüzde 13,2 oy alarak, ülkenin dördüncü partisi oldu. Parlamento'da 35 milletvekiline sahiptir. Partinin Genel sekreteri Petr SİMENENKO imzalı yapılan açıklamada ülkedeki krizin sebebi olarak başta ABD ve Batılı devletlerin ve ülke içindeki işbirlikçilerin kışkırtmasından kaynaklandığı ifade etmektedir. Ayrıca ülke şu anda içinde bulunduğu durumdan ülkeyi yönetenlerinde aynı derecede sorumluluklarının bulunduğu altını çiziyor. Ve komünist partisinin sorunun çözümüne ilişkin çözüm önerilerini de okuyucularımızla paylaşıyoruz.

Ukrayna Komünist Partisi'nin uluslar arası komünist –işçi partileri ve ilerici sol ve devrimci örgütlere açık çağrısı

Değerli Yoldaşlar,

Ukrayna “renkli devrimler” e kurban edilen ülkeler listesine katıldı. Ukrayna'da şok edici katliamların görüntüleri, barbarca eylemler ve idari binaların işgalleri dünya medyasında gösteriliyor.

Sayırsız çatışmada yüzlerce protestocu ve güvenlik güçleri yaralandı. Bunun yanı sıra güvenlik güçlerinin saldırısı sonucu onlarca gösterici öldürüldü. Kitlemel insan kaçırma gerçeğini ve çatışmacılara giren aşırı uçların uyguladığı şiddeti de unutmayalım.

Son olaylar gösterdi ki; Ukrayna sermayesinin “suç

rejimi” ne ve muhalefetini ve “barışçıl Avrupa demokratları” efsanesini konusunda ne kadar yalan söylediğini tüm çıplaklığıyla ortaya koydu.

Aslında, gerçek şudur ki; Ukrayna'da iktidarı ele geçirmek, özellikle devlet başkanlığını ele geçirmek isteyen oligarjik yapının neler yapabileceğini bize göstermektedir. Bu son yapılanlar bir darbedir.

Ayrıca neo-Nazilerin, milliyetçi politik güçlerin, şiddeti, hukuk dışılığı, kitleleri provoke etme ve çatışmaları ileriye götürme konusunda gözü karalığı dikkate şayandır. Bu organizasyonlar bilhassa “Spilna Sprova” (Dava Arkadaşlığı, “Trizub” (Mızrak), “UNO-UNSO” , (Sağ Bölge) ve “ Özgürlük Partisi” vb. den oluşmaktadır. Özgürlük Partisi parlamentoda da yer alan, Ukrayna'nın batı bölgelerinde yerel yönetimlerinde iktidarda olan partidir. Bu parti, yasal hükümete karşı darbe girişiminde özel bir rol üstlenmektedir.

Yukarıda saydığımız örgütlerin hepsi politik olarak birlikte hareket etmektedir. Destekçileri Alman sosyalist –Bendara ve Shukhevich izlemektedirler. Onların kullandığı sloganları kullanılmaktadır. Örneğin, bugünlerde çok popüler olan “ Ukrayna'ya şan olsun, şan olsun kahramanlara” sloganı İkinci Dünya Savaşı sırasında Batı Ukrayna'daki sığınmacılar ve barışçı Polonya'luların katliamı sırasında da kullanılan slogandır.bugün bu slogan yasal hükümeti devirmek için ayaklanan güçler tarafından tekrar kullanılmaktadır.

Ukrayna Komünist Partisi, neo- Nazilerin tahrip ettiği Lenin Heykelleri ve Sovyet dönemi anıtla konusunda dünya komünist partileri-işçi partileri ve ilerici, devrimci ve sol sosyalist partileri bilgilendirdi. Neo-Nazi sürüsü tüm barbarlıklarını,Ukrayna'da faşizme karşı savaşımın kahramanlarına yöneltmiş durumdalar.

Ukrayna'da şiddetin tırmanmasının arkasındaki güçlerde gün yüzüne çıkmaya başladı. Artı gerçek yüzlerini saklama gereği duymamaktadırlar. Tüm bu çatışmaların arkasında Batı Avrupa devletleri ve ülke içindeki işbirlikçi güçlerin varlığı tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Aynı zamanda, ABD sürekli Ukrayna hükümetini muhalefetle müzakereye oturmasını kolluk kuvvetlerinin Kiev'den çekilmesini ve Ukrayna Parlamentosu tarafından kabul edilen son “demokratik olmayan ve diktatoryal “ yasaların iptal edilmesini talep etmektedir. Daha da ileri giderek muhalefetin devlet makamlarını ele geçirme teşebbüslerine açık destek vermektedir.

Ukrayna Parlamentosu'nun çıkardığı yasalar Batının “demokratik” normlarıyla tamamen uyumludur. Avrupa Birliği ve ABD'nin mevcut yasal mevzuatının bütünüyle aynıdır ve güncellenmiş halidir. Örneğin, Ukrayna kamu kurumlarına saldıran, çatışmaların genişlemesine katkı sağlayan ve yabancı ülkeler tarafından finanse edilen ajanlar için işlem yapılabilmesi için bunların kayıtlarının tutulması gerekmektedir. ABD'de 1930'dan beri mevzuat böyle işlemektedir. Ukrayna parlamentosu Ameri-

ya ve Fransa yasalarının çevirisinden ibarettir.

Batılı Devletler ve politikacılar Ukrayna yasalarını eleştirirken esas olarak kendi baskıcı politikalarını gizlemektedirler.

Ukrayna Komünist Partisi, ülkede yaşanan kaos konusunda Ukrayna Devlet Başkanı ve Hükümeti ile "muhalafet" diye adlandırılan neo- milliyetçi militan örgütler eşit derece suçludur. Yaşananlardan eşit derece sorumludurlar.

Biz, Ukrayna'da huzursuzluğun temellerini tamamen yok edebilecek düzenlemenin hayata geçirilmesi için acilen Referanduma gidilmesi gerektiği savunmaktayız. Ukrayna halkının kendi geleceğini kendisinin belirlemesini ilkesini dün olduğu gibi bugünde savunmaktayız.

Ukrayna Komünist Partisi, öncelikle yabancı güçlerin iç işlerimize karışmamasını, müzakere masasının bir an öce kurulmasını, güç kulla-

nılmamasını ve gerek devlet gereksede militanların silah kullanımına bir an önce son verilmesini talep etmekteyiz.

Bu koşullarda, Ukrayna Komünist Partisi, ülkenin içinde bulunduğu durumu çözmek için somut öneriler sunuyor:

- Ukrayna dış politikasının belirlenmesi için acilen Referanduma gidilmesini acilen deklar edilmelidir,
- Bölgesel toplulukları (Kırım) halklarının haklarını genişletmek, başkanlık sistemine son vererek bir an önce parlamenter sisteme dayalı cumhuriyete geçmek için gerekli politik reformu yürürlüğe koyma,
- Yeni bir seçim yasasını yürürlüğe koyarak, tüm politik güçlerin parlamentoda (nispi temsile dayalı) temsiliini sağlamak,
- Yönetimsel kaos yenebilmek için hükümet ve politikacılar üzerinde bağımsız yurttaş denetimi sağlanmalıdır. Bunun için ise en geniş toplumsal

güçlere "ulusal kontrol" sağlamak için yasal düzenlemeler yürürlüğe konulmalıdır.

- Yasal yargıçların seçimi konusunda gerekli yasal reformlar hayata geçirilmelidir.

Bu fırsatı değerlendirebilmek için, kendi özel taleplerimizi saklı tutarak, Ukrayna toplumunun uzlaşmaya vararak bir mutabakat sağlaması konusunda üzerimize düşen görevi yerine getirmeye hazır olduğumuzu ilan ederiz.

Şiddetin daha da tırmanmasını, yabancı güçlerin Ukrayna'nın iç işlerine müdahalesini ve Ukrayna'da faşizmin propagandasını kınamaya çağırıyoruz.

Ukrayna Komünist Partisi

Merkez Komitesi Birinci Sekreteri

Petro Symonenko

Antikomünizmin Dayanılmaz Hafifliği

ALİ ADALI

5 Kasım 2013 tarihinde ismi komünist olan partinin yayın organında Yavuz ALAGON imzalı Andımız başlıklı yazı çıktı. Yazı başlığından da anlaşılacağı üzere milliyetçi hezayanla kaleme alınmış ve “cumhuriyetçilere” “devrim vakti”ni haber vererek devam eden yazı esas niyeni ortaya döküyor. Sürekli sosyal paylaşım ortamında yazıldığı Cesim’e not bırakıyor: “Şeyh Sait’ten kahraman çıkaracak kadar hödük olmaktansa, Topal Osman Ağa’nın manevi torunu olmayı tercih ederim” diyerek esas nefret ettiği komünistler olduğunu ortaya dökmekte bir beis görmemiştir. Hem de bunu adı komünist partisinin yöneticisinin genel yayın yönetmeni olduğu Sol gazetesinde yapacak kadar haklı ve “cesur” davranmıştır.

Elbette ki, bu yazının sol gazetesinin sütununda yer aldığından öte bu yazının yayından sonrası başta genel yayın yönetmeni ve sol gazetesinin yazarlarından bir tepki beklentisi içinde oldu. Çok yanıldığımızı ertesi günler çıkan yazılarda anladık. 8 Kasım 2013 Tarihinde Sol Portal’da Galip Munzam imzalı yazıda duruma eleştiren kişileri bir “dana” başladığı hakaret furyası “lümpenleşme” diyerek devam etmektedir. Tüm bu kadar hakaret ve küfrün esas sebebi ise, Anti-Komünist Yavuz ALAGON’a sahip çıkma gayretinden öteye gidememektedir. Evet Yavuz ALAGON’un yazısı için “Burasda ifrat söz konu-

sudur. Yanlış bir çubuk yanlış yere bükülürken kırılmıştır. Hata budur...” yazar bir hayalini de okuru ile paylaşmaktan geri duramıyor. Hayal bu ya illa Beyoğlu’nda gerçekleşek “Bir Kürt sosyalisti Ahmet Kaya ile galiyevci ve kendi tarifiyle Türkçü bir sosyalist olan Attila İlhan’ın Beyoğlu’unda bir kafede buluşabildiği, duygu birliği içinde sohbet edebildiği, ağlaşabildiği bir entelektüel ortamın dünkü varlığı, bugün ise imkansızlığı beni düşündürüyor” böylece Entelektüel ortamda enternasyonalizm dayanışmasını gerçekleştirmek istiyor ama bugün içinde imkansızlığının farkında olmanın acısını yüreğinde hissediyor.

Yine 8 Kasım 2013 tarihinde sol Gazetesi’nin yayın yönetmeni Kemal OKUYAN “ Bir genel yayın yönetmeni ne işe yarar” başlıklı yazısında konuyla ilgili görüşlerini okurlarıyla paylaşıyor. Kısaca Sol Gazetesi’nin partisinin yayın organı olmadığından başlayarak ne gazetesinin ne kadar demokratik tealmülere uygun yönetildiğinden bahsetmektedir. Satırlarında ki naifliği yüreğimizi parçalamaktadır. “ Büyük değer verdiği verdiğim sol katkıcılarının herhangi birine dönük “linç” girişimine prim verecek değilim” diyerek anti komünist Yavuz ALAGON’ı korumaktan geri durmayarak demokratlığı konusundaki sınırsızlığını bir kez daha okullarının kanıtlamaktadır. Ve asıl önemli ise; yazarının görüşlerini yumuşatarak ve başka cümleler ile paylaşmaktan da geri durmuyor,” Dersim’de ya da başka diyarlarda geçmişte yaşanan vahşet ve traşedinin, aşiret reislerine, şeyhlere, şih-

lara güzelleme yapıldığında ne yazık ki meşrulaştığını söyleyebilirim; “ birileri gericinin tekini aklıyorsa ben de Topal Osman’ı sahiplenirim” kızgınlığıyla Allah’ın cezası bir katili sol sayfalarına sıkıştırmanın pek de sağlıklı bir aydın tavır olmadığını açıkça yazabilirim” işin aslı bir kısım Sol Gazetesi’ni yazarının bilincinde mayalanan milliyetçi-ulusalcı bilinci Yavuz ALAGON ortaya çıkarmaktan başka bir şey yapmıyor. Yoksa Yavuz ALAGON ve şürekasının nnti- komünistliğinin tescilli oldu hepimizin bilgisi dahilindedir.

Yavuz ALAGON’un yazısıyla ilintili Sol Portal’da ve Sol Gazetesinde Galip MUNZAM imzalı yazı ile Kemal OKUYAN’ın yazısında yazının içeriğine katılmadıklarına dair her hangi bir cümle bulunmamaktadır. Yazıya tepki verenlere hakaretlere başlayıp yazı hakkında “ifrat”vardı diye bitiriliyor. İfrat olmayanın ne olduğu konusunda herhangi bir bilgi kırıntısına ulaşamıyoruz. Bir başka kaygı ise; genç kuşaklardan Topal Osman kimliğinin saklanma gayreti takdire şayandır. Kemal OKUYAN Topal OSMAN’dan Allahın cezası bir katil diye bahsetmektedir. Burada Kemal OKUYAN’ı yanlışını düzeltmek zorundayız. Topal OSMAN yeni yeni palazlanan Kemalist burjuvazinin kiralık katilidir. Ve katlettiği ise, Türkiye Komünist Partisi’nin ilk genel başkanı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşdır. Yani bu memleketin karanlıkta kalan ilk toplu katliamıdır. Topal OSMAN’da Kemalist Burjuvazinin ilk kiralık katilidir. Bunun adını koyamayan, bundan kaçınan her kim olursa olsun, hangi sıfatı ve

onun adıda bizim aklımızda ve vicdanımızda anti- komünisttir.

Sol Gazetesi okurları ne tepki verdi elbete ki bizi ilgilendirmez. Biz sadece dün yol arkadaşlığı yaptığımız kişilerin sessizliği konusunda, komünistler bir kez daha anti- komünist ideolojinin derinliği ve nerele- re sızabileceğini hayat bir kez daha kanıtladına şahit olmaktadırlar.

DİSK'in 47. kuruluş yıldönümü ve işçi- sendikal hareketin krizi

Y.SARIKAYA

DİSK'in 47. kuruluş yıldönü kutlamaları bir siyasal grubun DİSK ve Genel-İş çalışan ve halen gözlatında bulunan iki kişinin iş akitlerinin sonlandırılmasına tepki amacıyla kürsüyü işgal etmeleri sebebiyle yapılamadı. Elbette burjuvazinin hapse attığı insanların bir de iş akitlerinin sendika veya Konfederasyon tarafından sonlandırılmasının kabul edilebilir bir yanı yoktur. Bunun eleştirilmesi ve bu işlemi yapan yöneticilerin mahkum edilmesi her ilericinin ve devrimcinin yapması gerekir. Bu yanlış uygulama karşı tepki hiç kimseye, DİSK'in kuruluş kutlamalarını engellemek hakkını vermez. Böylesi eylemler DİSK yöneticilerine çok zarar DİSK'e zarar verir.

DİSK'in 47. yıl dönümü ve silesiyle dünya genelinde işçi- sendikal krizin nedenleri konusunda bazı başlıkları paylaşmak yararlı olacağını dü-

şünmekteyiz. Uzun bir dönemdir dünya özellikle kıta Avrupa işçi-sendikal krizi komünistlerin gündemini oluşturmaktadır. Elbette ki; bu krizin nedenleri ve krizden çıkış konusunda diğer ilericiler, devrimci partiler ve siyasal örgüt-çevrelerin yaptığı gibi tüm suçu sendika yöneticilerinin omuzuna yükleme kolaycılığına düşmekten kaçınmak zorundayız.

İşçi-sendikal krizin nedenlerini bu yazıda ancak satır başı olarak okurlarımızla paylaşacağız:1- Son kırk yıla yakın yaşanan bilimsel- teknolojik devrimin sonuçları hızla üretim bandına yansıtıldı. Fordist üretim modeli dediğimiz tüm üretim aşamalarının tek büyük fabrikada gerçekleştiği ve yığınsal istihdam modeli terk edildi. Öncelikle üretim ve üretimin projelendirilmesi mekan- sal ve idari olarak bir birinden koparıldı. Üretim öncelikle tek fabrikada üretilmesi son verilerek parça üretimi mantığı egemen kılındı. Öncelikle bu parçalanma burjuvazinin koç başı sektörleri olan otomotiv, beyaz eşya ve metalurji sektöründe gerçekleştirildi. Üretim onlarca , yüzlerce parçaya ayrılarak farklı şehirlerde ve ülkelerde teşeron firmalara üretiriler ana fabrikalar sadece bu parçaların montajının yapıldığı merkezler haline dönüştürüldü. Bu işlem büyük fabrikalardan kitlesel işten çıkarmaların yanı sıra zaten kapitalist üretimin temel mantığı olan işçinin emeğine yabancılaşmasının daha da derinleştirdi.

2- Temel mantığı üretim bandı hareketine göre planlanan ve tam zamamlı üretim terk edilerek, üretim farklı teşeronlara devredilirken bunun yanı sıra

parth-time çalışma, evden çalışma, geçici çalışma gibi çok farklı istihdam biçimleri yarattı. Her istihdama farklı ücretlendirme politikası ile işçi sınıfı içinde tarihsel olarak var olan parçalanmayı birbirinin rakibi haline getirme politaikalarını başarıyla uyguladı. Bir yandan iş motivasyonunu artırma adına uyguladığı iletişim tekniklerinin yanına performans dayalı ücret politikası ile işçi sınıfını birbirine bağazlatmak ve işçi örgütlerinden koparmanın her yolunu bağşarı ile uyguladı.

3- İnşaat ve ulaşım sektöründe gelişmelerin burjuvaziye sunduğu olanaklar ile şehirlerin hemen yakınında ve işçi aileleri ile içi içe olan fabrikalar ya farklı şehirlere taşındı yada şehirlerin çok uzağında organize sanayi merkezlerine taşındı. Böylece üretim merkezleri olan fabrikaların yaşam alanları, şehirler ile fiziksel iletişimi koparıldı. Diğer yandan ise, işçi sınıfını toplu ulaşım araçlarına hapsederek yaşadığı mahalle ve sokak ile hem fiziksel temasını hem de siyasal-politik ilişkisini koparıldı. Evinin önünde toplu ulaşımına alınan işçi mesai sonrası tekrar evine bırakılarak komşusuyla, mahallesiyeye, sokağından koparıldı.

4- uzun yıllar aynı bölgelerde kurulu bulunan fabrikalar şehir dışına veya yeni şehirlere taşınarak işçi sınıfının bilincinin mayalandığı şehirler ile işçi sınıfı birbirinden koparıldı. İşçi sınıfının savaşım tarihlerinin yazıldığı fabrikaların yerine kapitalizm dinin yeni mabetleri olan AVM'ler dikilerek verilen savaşım unutturulmak istendi. Bu sadece bizim ülkemizde değil tüm dünyada bu süreç

böyle işliyor.

5- yeni şehirlere kurulan fabrikalar ve organize sanayi bölgeleri proje mantıkları öncelikle fabrika bölgesinin dış dünya ilişkisini en al düzeye indirmek hedeflendi. Aynı mantık, aynı bölgede ve aynı organize sanayi bölgesinde kurulu fabrikaların ve üretim yerlerinin kendi içinde fiziksel izolasyonuna dayalı, işledi.

6- işçi sınıfının burjuva devletiyle zayıflayan bağlarını yeniden tahkim etmek için başta yapı kooperatif ile kredili otomotiv satışları ve diğer yanda ise maaşının onlarca katı harcama limitleri olan kredi kartları ile sisteme bağladılar. Bir yandan işçiler uzun yıllar ev ve otomotiv kredileri ile borçlandırılan işçi sınıfı diğer kredi kartları ile tüketime zorlanarak kapitalist sistemin içine çekilme denendi bu politikalarda da büyük başarı sağlandı.

7- işçi-sendikalar hareketindeki yaşananlara denk gelen ve işçi-sendikalar hareketi direkt olarak belirleyen sürece paralel olarak dünya siyasal ve politik arenasında da çok büyük değişimler yaşandı. 1975 yılında ABD'nin koç başılığında emperyalist sistem, başta Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistem olmak üzere dünya ölçeğinde bir saldırı başlattı. İleri kapitalist ülkelerdeki sınıf ve kitle sendikacılığını savunan sendikalara, ilerici güçlere ve gelişmekte olan ülkelere ve ulusal kurtuluşu veren ülkelere top yekün bir saldırı başlattı. Başta seçimler ile iktidara gelen Şil' deki Allende hükümeti olmak üzere Latin Amerika yasal hükümetlerini darbe ile görevden uzaklaştırdı. Bir ada devleti olan Granada işgal edildi. Yasal Afgan

hükümetine darbe girişiminde bulunuldu. Memleketimizde gelişen sınıf kavgasında dolayı bir anda ülke adı konmamış bir iç savaşa sürüklendi ve takip eden süreçte askeri faşist darbe ile gelişen işçi- sendikal hareket ve gelişen ilerici, devrimci savamın büyük bir yenilgiye uğratıldı. Yine aynı döneme bağlı olarak, başta Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistem kendi içinde biriktirdikleri sorunun çözümünü kapitalist restorasyon görerek otoliquidasyon ile kapitalist sisteme entegre oldular. Bu yaşanan sadece iki sistemli bir dünyanın tek kutuplu bir dünya haline gelmesi değildi.

Sovyetler Birliği ve Sosyalist Sistemin kapitalist sisteme entegrasyonu başta kapitalist ülkelerdeki komünist partiler olmak üzere tüm işçi-sendikalar hareketleri, ilerici, devrimci, sosyalist partiler ile birlikte sosyal demokrat partilerin ideolojik olarak derinden etkiledi. Kapitalist ülkelerdeki bir çok komünist partisi bir gecede sosyal demokrat partiler haline gelirken dünyanın üye sayısı bakımından gerekse de toplumsal etki olarak dünyanın en büyük kıta avrupasının sosyal demokrat partileri emek yanlısı politikalarını terk ederek emperyalist politikaların ve emperyalizm

halklara karşı saldırgan politkasının vurucu gücü oldular. Örneğin Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin Balkanlar'da yaşanan halkların boğazlatılmasında ABD'li neo-Con (yeni Amerikan sağ) ile yarıştı. Diğer yandan Irak'ın işgalinde İngiliz İşçi Partisi'nin yüzbinlerce Iraklı'nın katliamından İngiliz İşçi Partisi'nin yöneticilerin

takındığı saldırgan politikalar hafızamızdaki sıcaklığını korumaktadır. Yine Suriye'de yaşanan ve hızla mezhep savaşına dönüşen daha şimdiden yüzbinler ile ifade edilen katliamlar ve milyonlarca Suriye'nin evsiz barsız mülteci olarak yaşamasında Fransız Sosyalist Partinin şahin politikalarının payını herkes bilmektedir. Bu konuda işbirliği -gerici erdoğan hükümeti ile saldırganlık anlaşmaları yapmaktan geri durmuyorlar.

8- İdeolojik olarak geriye çekilen komünistler, ilerici, devrimci, ve sosyalist partiler işçi-sendikalar hareketi ile olan bağları her düzeyde zayıfladı. Böylece siyaset ile işçi-sendikalar hareketi arasındaki bağ koptu. Bu bağın kopması zaten hızla üye kaybının yanı sıra siyaset ile bağın kaybolması ile bir daha yalnızlaştı ve yön kaybına uğradı.

9- İşçi Sendika hareketi burjuvazinin Fordist Üretim Modelinden post Fordist üretim modeline geçiş aşamasında gerekli sendikalar politikalar üretmedi. Tüm politikaları önceleri defans politikası temelinde yürüdü. Özelleştirme karşıtı politikaları üye sayılarının hızla erimesine durduramadı. Yukarıda saydığımız ideolojik bulanıklığı olarak özellikle kıta Avrupa'nın en yığınsal ve en savaşkan sendikaları demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı terk ettiler. Oysa demokratik sınıf ve kitle sendikacılığına bağlı politikalar ile elde edilen tüm sınıf savaşımı deneyimi terk edildi. Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığının yerine sosyal diyalog sendikacılığı politikalarını benimsediler. Bu politikanın temel mantığı

sınıf savaşımı değil sınıf uzlaşmacılı temel olan politikalar manzumesidir. Bu politikaya bağlı olarak sendikalar baştan aşağı yeniden dizayn edildi. Başta sendikal eğitim, örgütlenme, toplu sözleşme vs herşey yeni politikalara uygun dizayn edildi. Özellikle eğitim politikaları ile işçi sınıfının temsilcilerinin sendikal eğitim ile "aynı gemide olduğumuz" konusunda ikna edildi. Eğitimlerin içi boşaltılarak sendikal eğitimlerin, burjuva yasalarının ezberletildiği ve iletişim fakültelerinin ve burjuva düşünce klüplerinin ürettiği iletişim teknikleri öğretildiği birer aktiviteye dönüştürüldü.

Tüm bu yaşananlar, özellikle kıta Avrupa işçi-sendikal hareketinin içine düştüğü sendikal krizin belli başlıkları olarak düşünebiliriz.

Ülkemiz senikal hareketide gerek kıta Avrupasında gerekse de dünya ölçeğinde yaşanan krizi daha derinden ve daha fazla üye ve güç kaybederek yaşadı. Türkiye burjuvazisi ithal- ikameci birikim modelinden dünya kapitalist sistemine geçiş sürecini sancısız yapabilmek için baskıcı bir yönetime ihtiyaç duydu. Bu yeni politikaların uygulanabilmesinin yolu ülkede yükselen sınıf savaşımını ve ilerici, devrimci güçlerin baskı altına alınabilmesinden geçmekteydi. Başta ABD ve emperyalist sisteminde onayı alınarak ülkede var olan parlamenter sisteme son verilerek 12 Eylül Askeri Faşist darbesi gerçekleştirildi. 12 Eylül Askeri Faşist darbesi burjuvazinin yeni birikim modelinin gerekliliği için ilk bildirgesinde ülkede tüm süren grvleri yasa dışı ilan etti ve tüm konfederasyonla-

rın faaliyetine süresiz olarak askıya ilan etti. Tüm ilerici, devrimci, demokratlara karşı top yekun bir saldırı başlattı bu baskı ve yıldırma politikalarının sivri ucunu sendikalara yöneltti. Özellikle tüm DİSK'in kapısına kilit vurup tüm yöneticilerini idamla yargılarken, diğer yandan binlerce DİSK'in fabrikalarda ki militanını ve üyesinin işsizliğe mahkum etti. DİSK yöneticileri uzun yıllar hapiste kalırken DİSK'de 12 yıl boyunca yasaklı kaldı. Bu süre içinde fabrikalarda kalan DİSK üyeleri Türk-İş'e üye olmaya zorlandılar. DİSK 1992 yılında tekrar açıldığında hiç bir üyesi kalmamış ve mali olanakları talan edilmiş bir kabuk örgüt olarak açıldı.

Tüm bu zorlukların üzerine bir de ideolojik bulanıklık eklendi. 1970'li yıllarda demokratik sınıf ve kitle sendikacılığının politikaların yılmaz savunucu ve uygulayıcısı olan, aynı zaman da partimizin üyesi sendikacılar aracılığıyla " Çağdaş Sendikacılık" denen aslında Avrupa sendikacılığın sosyal dialog sendikacılığının tercümesi olan sendikacılık anlayışı DİSK'te hakim kılınmak istendi. Çağdaş sendikacığa karşı çıkanlarda aslında yerine ne koyacaklarını bilmediklerinden dolayı fiili olarak bu politikalara angaje oldular. Bugün çoğu konfederasyon sendikaların tüzüklerinde her ne kadar sınıf ve kitle sendikacılığı yazsa da fiilen uyguladıkları sendikal politikaların mantığı sosyal dialog sendikacılığıdır.

Burjuvazi sendikal örgütlere karşı hiç bir zaman ara vermeksizin itibarsızlaştırma politikasını sürdürmektedir. Bu saldırıdan hiç bir konfederas-

yon ya da sendika azade değildir. Çünkü hedefe koyduğu sendikalar ve sendikacılar üzerinden yürüttüğü politikada hiç bir ayırım gözetmemektedir. Tek ayırım DİSK'in belli sektör- lere girmesinde gösterdiği katı tutumda fark ediliyor. Ama bunun yanında ehlileştirilmil diğer konfederasyonların yanı sıra ehlileştirilmiş bir DİSK'e olan ihtiyacını da teklare etmekte bir sakınca görmemektedir.

Memleketimizde herhangi sendikaya üye olma durumu 8.6 civarında oplu sözleşme kapsamında işçi sayısı ise 5.6 civarındadır. Reel sektörde ki örgütlülük oranı ise 3.5 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Toplu sözleşme kapsamında da olan işçiler ve sendikalar daha masaya oturmadan en büyük işveren olan devletin setleriyle karşılaşmaktadır. Devletin asgari ücret ve enflasyon rakamları toplu sözleşme masasının görünmez fakat en büyük tarafı olarak tüm ttoplu sözleşme görüşmelerini belirlemektedir. En iyi biten toplu sözleşme asgari ücret yada enflasyon rakamının bir yada en iyimser rakamla iki puan üstüne geçmemektedir. Böyle olunca da zaten ücret sendikacılığına mahkum sendikacılık işçi sınıfına herhangi bir güven ve gelecek ifade edememektedir. Konfederasyonların yada sendikaların bu kuşatılmışlıktan- kısır döngüden çıkma konusunda her hangi bir gerçekçi politikaları ve iradeleri bulunmamaktadır. Sendikalar tek çare olarak devletten ve hükümetten icazet dilenmektedirler. Bunu politikanın sonucu ise, daha çok üye kaybetmek ve itibar kaybından öteye gitmemektedir. Tam tersi büyü

yen sendikal bürokrasi oluyor. Bir başka problem ise; sosyal politikaların bir gereği olarak sendikalar siyaset ile olan bağlarını koparmış durudalar. Sadece bir kısım sendika yönetileri için başkanlık koltuğu parlamentoda sayılabilmek için sığırma tahtası işlevini görmektedir. Böylece burjuva ideologlarının pek sevdiği sivil toplum kuruluşlarının temsilcilerinin parlamentoda temsili sağlanmış oluyor. Diğer yandan ise; sosyalist partiler ve devrimci örgütler ise tüm bu sürecin sorumluluğu sendikacılara yıkarak süreç çözümlenmesi yapmaktadırlar. Bu mantık temelden yanlıştır. Elbette ki yaşanan süreçte sendikacıların yetersizlikleri, bürokratik eğilimlerinin sendikal harekete katkıları vardır. Ama tüm bu hastalıklı süreci belirleyen sendikal sürecin içine girdiği krizin sonuçlarıdır.

TKP Üyeleri; işçi-sendika hareketinin krizinin çözümünde yakalanacak ilk halkanın komünist siyaset ile işçi-sendikal hareketinin bütünleşmesinden geçmekte olduğunu inancımız tamdır. Siyaset dışı sendika sendikası komünist hareket olmayacaktır. DİSK'in kurucusu ve yükselişinde binlerce savaşıncının sınırsız emeğini, canını kanını ortaya koyan bir geleneğin temsilcileri olarak,

DİSK içine itildiği durumu asla kabul etmiyoruz. Bu durumum sür gitmesine de asla izin vermeyeceğiz.

Tekrar "fabrikalar kalemizdir" çıktığımız savaş alanlarında DİSK'in bayrağını tekrar en yükseğe çıkarmak için her türlü özveriye sahip olduğumuzu ilan ederiz. Her yaştan yoldaşımız DİSK'in ayağa kaldırması konusunda her türlü özveriye hazır olduğumuzu ilan ederiz.

TKP Üyeleri; DİSK'in 47. kuruluş yıldönümünü kutlarız.

16 Mart Katliamı'nın 36. Yılı

İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nin önünde 16 Mart 1978'de yapılan bombalı saldırı, 7 devrimci insanımızın ölümüne 41'inin de yaralanmasına neden olmuştu.

Bu katliamın sorumluları ise ülke tarihinde birçok kez karşılaştığımız örneklere benzer biçimde cezasız kaldılar. Oysa ülkücü grubun içindeki bir istihbaratçı emniyete 7 Mart 1978 kayıtlı bir istihbarat bildirmiştir. Bu istihbarat notu, ülkücü öğrencilerin 8 ila 10 gün içerisinde de dinamitle devrimci öğrencilere saldıracağını ve üzerlerine

ateş açacakları bilgisini içermekteydi. Bu not 22 yıl sonra ortaya çıktı ve bu sırada 19 yıl sonra ikinci kez açılmıştı. Bu olayla ilgili olan polis şefleri ise haklarında dava açılmasına rağmen beraat ettiler. Bu katliam da diğerleri gibi bir şekilde örtbas edildi.

Tarihimize kanla yazılmış bugünü birkez daha anarak, bu olayı işleyenlerin zihniyetlerinin günümüzde de aynı cinayetleri Haziran Direnişinde yada başka başka olaylarda rahatça işleyebildiklerini rahatça görebiliyoruz.

Devrimci Gençlik tarihinde aldığı deneyimle bu tertiplere her zaman hazırlıklı olmalıdır diyor ve 7 yiğit yoldaşımızı anıyoruz.

Anıları Mücadelemizde Yaşıyor!

16 Mart 1978' de katledilen 7 devrimci öğrenci: Abdullah Şimşek, Baki Ekiz, Cemil Sönmez, Hamit Akıl, Hatice Özen, Murat Kurt ve Turan Ören

Yuri Gagarin

Rus Kozmonot Yuri Gagarin 9 Mart 1934 de doğmuş, 27 Mart 1968'de hayatını kaybetmiştir. 12 Nisan 1961'de ilk kez uzaya giden insan olan Gagarin 1917 Ekim Devriminden sadece 44 yıllık bir süreç sonrasında Vostok 1 adlı uzay gemisiyle uzay seyahatini tamamlamıştır. Dönemi itibariyle bu yolculuk, SSCB'nin bilimsel ve teknolojik deneyiminin kısa sürede ne kadar üst düzeye ulaştığını göstermektedir. SSCB'nin uzay teknolojisinde geldiği boyutun simgesi haline gelmiş Gagarin'i bir kez daha bu sayfayla anıyoruz.

ATILIM'dan

LENİN KÖŞESİ

Aşağıdaki yazı, ATILIM'ın Mart 19878 tarihli sayısından alınmıştır.

Ajitasyon ve propaganda

V.I. Lenin, ajitasyon ve propagandanın komünist partisinin eylemindeki önemli yerini açıklar. Ve der ki: "Tüm parti örgütlerinin ve parti gruplarının günlük çalışmaları, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları yığınlarla bağları güçlendirmeye ve genişletmeye yönletilmiştir. Bu çalışmalar her zaman gereklidir."

Lenin ajitasyon ile propaganda arasındaki farkı da şöyle belirtir: "Propagandacı, örneğin, işsizlik sorununu ele alırsa, bunalımın kapitalizmden kaynaklandığını, bu bunalımların çağdaş toplumda kaçınılmazlığının nedenlerini göstermeli ve bu toplumun sosyalist toplumla değiştirilmesi gerektiğini anlatmalıdır. Kısacası, o, "çok ide" vermelidir, o kadar çok ki, bunların tümünü (nispeten) az kişi derhal benimseyebilir. Ajitator ise, aynı sorunu ele alarak bilinen, en göze çarpan yönünü, diyelim ki işsiz ailenin açlıktan ölmesini, yoksulluğun artmasını vb. ele alır ve tüm çabasını herkesin bildiği bu olaya dayanarak, zenginliğin artması ile sefaletin artması arasındaki çelişki gibi bir ide üzerinde yoğunlaştırır, yığınlarda bu görülmemiş adaletsizlik karşısında hoşnutsuzluk ve öfke

yaratmaya çalışır."

Lenin, komünist partisinin ajitasyon ve propaganda çalışmalarında seslendiği yığının sınıfsal yapısını, kültür düzeyini, ilgi alanlarını gözönünde bulundurması gerektiğini, kanıtlara dayanması ve anlaşılır olması gerektiğini belirtir: "Açık ve sade biçimde, yığınların anlayacağı biçimde konuşulmalıdır. Çapraşık deyimler, tuhaf terimler, yabancı sözler kullanılmaktan, basma kalıp yahutta ezbere ders okur gibi konuşmaktan, yığınların bilmediği ve anlamadığı bilgileri ortaya atmaktan, tanımlamalar yapmaktan ve sonuçlar çıkarmaktan kesin olarak kaçınılmalıdır. Sosyalizm sorunları tumturaklı sözler kullanılmadan, çeşitli haykırışlarda bulunmadan, verilere, kanıtlara dayanılarak aydınlatılmalıdır."

Lenin, komünistlerin köy emekçileri arasında nasıl propaganda ve ajitasyon yapılacağını öğrenmelerini salık verir: "Devrimci sınıfın, proleteryanın öncü, ileri kolu olmak isteyen, ayrıca yalnız proleteryanı değil, proleter olmayan geniş yığınları, emekçi

yığınları ve sömürülenleri yönetmeyi öğrenmek isteyen komünist

partisi, kentte, fabrikada olduğu gibi köyde de en anlaşılır, en iyi kavranabilir, açık ve canlı bir biçimde propaganda, örgütlenme ve ajitasyon işlerini yürütmeyi öğrenmelidir."

TKP, ajitasyon ve propaganda eyleminde Lenin'in ortaya koyduğu bu ilkelere sınıksız bağlıdır, bunları yazılı ve sözlü yayınlarında klavuz edinmektedir.

KARDEŞ PARTİLERDEN...

YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ'NDEN – 2

Devrim ya da reform sorunu üzerine : Komünist ve işçi partileri bu sorun üzerine yalnızca bir cevap verebilir: Devrim! Ne yazık ki, ortak taslak metinde, “sosyal ilerleme temelli alternatifler ve bağımsızlığın kazanılmasını inşa eden süreçlerde gelişmeler” ya da “iktidarın sınıf içeriğinde” bir değişim olacağı “kurumlar içindeki pozisyonun başarısı” hakkında değişik yerlerde konuşmalar vardı.

“Euro – komünizm” diye tarif edilen kapitalizmi terbiye etme-ehilleştirme politikaları, komünist partilerin tarihinde acı dolu deneyimdir ve komünist partiler bun politikalarından gerekli dersleri çıkarmıştır. Bu politikalar, burjuva iktidarının güzelliği yanılısamasını ve kafa karışıklığını besler, işçi ve emek hareketini silahsızlaştırır. Şili’deki darbeden çıkarılan deneyim, ki bu yıl onun 40’inci yılına işaret ediyor, karakteristiktir ve bu politikaları desteklemek mümkün değildir.

Oportunizme karşı cephe: İşçi sınıfının savaşımına ve komünist harekete bir çok zarar veren oportunist güçlerin sorumluluğunun vurgulanması gereklidir.

Diğer güçlerle politik bağlaşıklık: İşçi sınıfının diğer halk tabakalarıyla bağlaşıklığı çok önemli bir sorundur. Bağlaşıklar politikası, güçlerin hazırlığı ve bir araya getirilmesi, kapitalist barbarlığı alaşağı etmek için partinin stratejik olarak yürüttü-

ğü savaşım biçimidir. İktidara almaya odaklıdır, oportünizm ve sosyal demokrasiyle tepede değişik yönetim oyunları için heba edilemez.

Sosyalizm “modelleri” üzerine: Merkezi planlama, üretim araçlarının toplumsallaştırılması, işçi sınıfının iktidarının (proletarya diktatörlüğü) gerekliliği gibi devrimin ve sosyalist inşanın bilimsel yasaları, Uluslararası komünist hareket içinde tarihsel olarak, teorimizin revizyonu – gözden geçirilmesi ve komünist prensiplerden uzaklaşmayı haklı çıkarma “ulusal modeller” ve “sosyalizme giden yolların çeşitliliği”nin ardına saklanmış olan oportunist akımlar sosyalizm “modelleri” tartışmasını her zaman sıcak tutma politikalarının temelini oluşturmaktadır. Bu duruş noktasından, partimiz “21’nci Yüzyıl Sosyalizmi” diye adlandırılan sosyal demokrat, oportünizmin değirmenine su taşıyan kafa karışıklığına neden olan formüllerle aynı düşüncede olamaz.

3. Kayda değer sayıda komünist partisinin katılımıyla Lizbon’da toplanan (Uluslararası Toplantıları hazırlamak sorunu) “Çalışma Grubu” içinde, bu ortak taslak bildirgenin tartışma için bir temel oluşturmadığı ve benzerinin komünist partilerinin plenumunda da tekrarlandığı onaylandı. Bir dizi sorun üzerine komünist partilerinin genel pozisyonu ifade edilebilir ve

mücadele keskinleşen yaygın problemlere göre geliştirilebilirsin diye gelecek periyot için bir ortak eylem çerçevesi üzerinde bir anlaşmaya varıldı.

Komünist partilerinin plenumlarında olduğu gibi, “Çalışma Grubu” içinde de YKP (KKE) delegasyonu, anlaşmazlıkların ifade edildiği temel sorunlara göre somut ve doğrulanmış yol içinde partinin konumunu yerleştirdi.

YKP (KKE) delegasyonu, komünist partilerinin plenumunda konuyla ilgili müdahalesinde diğerlerinin yanında aşağıdakileri belirtti:

Ortak bildiri, en başından beri diğer komünist partileri ve YKP tarafında iyi bilinen farklı yaklaşımlara ilişkin olan çok ciddi stratejik önemde sorunları tartıştı. Metin, kapitalizm ve sosyalizm arasında bir ara sosyo-ekonomik sistem ve bu nedenle bir ara gücün varolduğu, fakat gerçekle ilişkisi olmayan görünüş kokuyordu.

Metin, kapitalizmde anti-teknelci, devrimci değişikliklerden söz ediyor. Bu bir ütopya, ortamı yeterince tanımama ve sömürü sistemini güzel göstermektir..

“Ekonominin finansallaşması” ne anlama geliyor? Bu temel bir burjuva politikası ve oportunist çözümleridir. Kapitalist krizlerin özünü gizler. “kumarhane kapitalizmi” denilen sisteme atıfta bulunur ve “sağlıklı”,

“üretici, verimli” kapitalizm için arayışa-maceraya yönlendirir.

Küba devrimini destekliyoruz, gelişmeleri izliyoruz, dayanışmamızı vurguluyoruz.

Vietnam Komünist Partisi ile tartışıyoruz, fakat “Kapitalist bir pazarla sosyalizm” denilen şeye ilişkin farklı bir görüşümüz var. Sosyalizm belirli ve özgün yasalara sahiptir ve onları ihlal etmenin yüksek bir bedeli vardır.

Çin sorununu tartışmaktayız ve orada kapitalist üretim ilişkilerinin etkin olduğu verisi üzerine tartışıyoruz. 2013 yılında, 400 Çinli kapitalist servetlerini 150 milyar dolara yükseltti.

Bazı komünist partileri onlara katılsa ya da onları desteklese bile, YKP'nin , Latin Amerika'daki burjuva hükümetlerini destekleyemeyeceği açıktır. Örneğin, Brezilya güçlü bir emperyalist ülkedir; bir yanda muazzam karlarıyla çok güçlü tekkeller ve diğer yanda 55 milyon yoksul – aç bilaç insan vardır.

YKP (KKE)'nin girişimi, “taslak ortak bildirinin” mücadele için yanlış bir yön öngördüğüne, sistem içinde erimeye yol açtığına, sosyalizm için sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre komünist hareketin stratejisini düzeltme yöntemlerini engellediğine dikkat çekti.

Uluslararası toplantıda yer alan tartışma zengindi ve sonuçların taslağına yol gösterebilen ve düşünmeyi kışkırtan tecrübeden yararlandı. YKP (KKE) buna katkıda bulunacak. Fakat ne yazık ki belli katkılar içinde, toplantıdan sonraki komünist

partilerinin temsilcilerinin raporları, keyfi yorumları, sorulara sebebiyet vermektedir.

Örneğin, devletin-siyasi topluluğun liderliğinde herhangi bir sorumluluğu olmayan ya da küçük olan partilerin, bildiri ile aynı düşüncede olmayan komünist partilerinin durumu ne anlama gelmektedir?

Bu komünist ve işçi – halk hareketinin yeniden gruplaşması/ tanımlanması için, komünist partilerinin burjuva politikalarından bağımsız savaşımı önkoşuldur ve ertelenmez görevdir.

Komünist hareketi geriletken, gerçekten olumsuz bir gelişmenin nedeni, emekçileri sömüren ve tekkellerin gücünü yöneten burjuva hükümetlerine katılım ya da destek, sosyal demokrasiyle ilkesiz işbirliğidir.

Parlamentar kriterler temelindeki küçük ya da büyük komünist partileri hakkında tartışmanın amacı nedir?

Niçin, kapitalizmi devirmek için ısrarlı bir biçimde mücadele eden, büyük fedakarlıklarla işçi hareketi içinde bir temel oluşturmak için kavga veren, burjuva devleti ve işveren örgütleri mekanizması tarafından katledilmekte olan çekirdek kadrolara sahip bir parti ufak olsun? Ve niçin emekçilerin gereksinimlerinin karşılanabilmesinin ve sorunlarının çözülebilmemesinin burjuva parlamentoları aracılığıyla olacağı yanılısamasını besleyen - teşvik eden ve parlamenter çalışmayı mutlaklaştıran bir parti “büyük” olan parti olarak kabul edilmektedir

Tarihsel deneyim yığınsal ko-

münist partilerine parlamenterizmi mutlaklaştırmamanın ve devrimci çizgiden ayrılmanın işçi sınıfıyla bağlarını koparacağını ve değerden düşüreceğini ve Fransa, İspanya ve İtalya'daki komünist partilerinde olduğu gibi oportunist – likidatör yola girmenin sürekli düşüşe sürükleyeceğini öğretir.

Anti-komünizmin yoğun koşullarında mücadele eden, binlerce zorluklarla yüzyüze geldiği iş yerlerinde çalışmaya öncelik veren ve strateji ve taktikleri biçimlendirmeye çalışan, parlamenter temsiliyeti olmayan komünist partileri varlığını sürdürüyor.

Her parti seçtiği politika için yükümlülük taşır.

YKP (KKE) komünist hareketin sorunlarının aforizma (özdeyiş) kullanarak halledilemeyeceğini, fakat stratejik önemde ihtilaf- lı (çekişmeli) sorunlar üzerine ve devrimci saflaşma amacıyla olan önemli bir tartışmayı savunur.

Giorgos Marinou

**YKP (KKE) Merkez Komitesi
Polit Büro Üyesi**